

bira korčulansko veliko vijeće za mjesec dana iz redova samih Korčulana. To tako traje za vrijeme čitavog kneževanja Petračina sve do kraja g. 1386., a i poslije njega. Od početka g. 1387. imamo opet kraljevskog admirala Matiju de Cesanis iz Zadra kao kneza triju otoka, koji upravlja otocima, sve dok oni dođoše pod bosansku vlast g. 1390. On u početku ne drži u Korčuli vikara, već se Korčulani upravljaju sami po sebi birajući iz svojih redova rektora; tek u lipnju (g. 1387.) imenuje on generalnim vikarom triju otoka Andriju de Cesanis, pa budući da ni Andrija nije mogao uvijek biti u Korčuli, vidimo i dalje, gdje domaći ljudi vrše funkciju rektora (tako u veljači i ožujku g. 1388. Dekoje Petrović, u svibnju Pervin Bogdanić). Prema sačuvanim dokumentima Andrija se javlja kao vikar Korčule posljednji put u srpnju g. 1388., a te iste godine u listopadu javlja se kao vikar Korčule Jakov Nikolin iz Splita, koji obavlja tu dužnost, zastupajući Cesanija, sve dok uprava ovoga ne prestane; ali se i u doba njegove vikarske vlasti javljaju u izvorima češće domaći rektori, što nam je dokazom, da ni on nije uvijek boravio u Korčuli i prema tome nije mogao vršiti direktno svoju vikarsku dužnost.⁴⁵

Iz ovoga pregleda vidimo, da je od g. 1384. do 1390. rijetko prisutan u Korčuli knez dotično njegov vikar. A kako za vršenje upravnih i sudačkih poslova treba da bude u gradu jedna osoba, koja će uza svu veliku kompetenciju velikog i malog vijeća svim time rukovoditi, eto Korčulani biraju iz svoga kruga svoje ljude kao upravnike komune. Iz tih se izvora vidi, da u doba vladanja ugarsko-hrvatskih kraljeva vlast kneza i njegova vikara u Korčuli nije velika. O zakonima i raznim važnim odredbama odlučuje veliko vijeće; u sudbenim i upravnim poslovima knez je, dotično vikar ili rektor, samo predsjednik malog vijeća sa svojim jednim glasom. Knezu je glavno do toga stalo, da mu se plaća *salarium*, dakle svoju vlast smatra više kao izvorom prihoda te poštuje potpuno općinsku autonomiju. Ne dolazi do onakvih trzavica sa knezom kao u doba vladanja obitelji Zorzi. Ta se autonomija sada još više pojačava, kad rijetko vidimo u Korčuli kneza i vikara, predstavnike državne vlasti; oni puštaju, da njihove poslove vrše domaći ljudi. Pri tome imaju dakako Korčulani veću slobodu

⁴⁵ Vidi iste izvore i djela naznačena u bilješci 17 i još k tome isprave arhiva Arneri i Kapor.